

Afzender: Dany Taelman
Ambachtenstraat 55 - 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

ogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 29, Nummer 2
april-mei-juni 2023
Afgiftekantoor: 8930 Menen

Aan:

De Vogel Van Papier ook op het internet,
met nog veel meer foto's in kleur
www.vogelvanpapier.be

IN DIT NUMMER:

- | | | |
|----|--|----|
| 1. | Wel en Wee | 2 |
| 2. | Over onze portemonnee | 14 |
| 3. | Ecuadoriaanse zomerse receptjes | 20 |
| 5. | Tapori in beeld 2023 - voorstelling van Tapori | 21 |
| 6. | Praktische informatie | 22 |

Het winkeltje van Tapori op de website: www.vogelvanpapier.be/winkeltje

Wel en Wee



Woensdag 22 maart: We zien Jonas terug die ondertussen 27 is geworden.

Mensen die Taporí al lang kennen en de Vogel van Papier lezen, herinneren zich misschien dat ik al van in het begin soms vertelde over Elisabeth, een Duitse vrouw die als lekenmissionaris in een klein dorpje hoog in de bergen ten noorden van Quito werkte. Zij adopteerde toen ze nog jong was twee kinderen, twee pasgeboren meisjes die aan haar deur te vondeling werden gelegd. Na vele jaren, toen ze al meer dan 60 jaar oud was, adopteerde ze nog een kind, die ze de naam Jonas gaf. Hij was toen 1 jaar oud en hij was heel erg ondervoed, op sterven na dood, door ziekte en verwaar-

lozing. Jonas bleek naderhand een milde verstandelijke beperking te hebben, hoogst waarschijnlijk door schildklierproblemen bij zijn moeder tijdens de zwangerschap. Elisabeth heeft goed voor hem kunnen zorgen tot hij 12 jaar werd.

Daarna werd dat moeilijker want zij werd ziek en na het overlijden van Elisabeth geraakte hij al helemaal op de sukkeltoer. Hij leefde nu eens bij de ene dan weer bij andere vrienden van Elisabeth. Hij kwam voor even naar Taporí maar hij voelde zich niet thuis bij de jongeren met een beperking.

Hij werd naar een internaat gestuurd waar hij enkele jaren niet weg geraakte terwijl hij dat

wel wilde, hij leefde bij een uitgetreden pastoor die op een spirituele plek yoga geeft, ... Psychologen zouden al snel bevestigen dat hij een ernstige hechtingsstoornis heeft, een ambivalent gehechte jongeman, met een verstandelijke beperking, die toch graag zelfstandig wil zijn, wil trouwen en kinderen krijgen.



Na vele jaren zag ik hem in februari heel onverwacht terug op een feest in Zambiza. Hij zei dat hij er wachtte op een vriendin die hem zou helpen om te verhuizen naar een eigen kamer in Quito. Een enigszins herkenbaar maar onsamenhangend verhaal, waarbij al snel duidelijk was dat hij eenzaam en alleen aan het rondzwerven was. Ik nodigde hem uit om opnieuw naar Taporí te komen. Daar was hij als tiener al geweest, maar niet voor lang, want hij voelde zich toen niet thuis bij de jongeren met een beperking.

Zo begon in februari een nieuwe etappe voor hem en voor ons, met vallen en opstaan. Want eenmaal de deur geopend was, klampte hij Saulo en ik in al zijn eenzaamheid zodanig aan, dat het bijna verstikkend was. Gelukkig lukte het goed om daarover een mooi, eenvoudig maar verduidelijkend gesprek met hem te



hebben. Eigenlijk is hij een “chique” jongvolwassen man, heel welopgevoed, ondertussen enigszins bewust van zijn grenzen en moeilijkheden, maar ook en terecht op zoek naar een mooie levensinvulling.

Tijdens het gesprek ging het over zijn alleen-zijn en over het verdriet en rouwen over zijn “echte moeder”, Elisabeth. Het ging ook over zijn eigen ouders, met wie hij toen Elisabeth nog leefde wel contact hield. Maar hij vertelde dat zij hem negeren en kleineren. Hij mag zelfs niet met hen aan tafel mee-eten,

omdat hij zijn mond niet goed kan sluiten bij het kauwen doordat zijn onderkin nogal naar voor uitsteekt. Zijn vader zei hem al verschillende keren dat hij op een aap lijkt en daarom geen kind van hem kan zijn. Jonas zei dat hij graag bij zijn moeder zou willen wonen en haar wil helpen, maar hij voegde er weifelend aan



Wel en Wee₍₂₎

toe: “Misschien is het beter dat ze mij verge-
ten. Elke keer dat ik daar kom, wordt mijn va-
der heel boos en krijgt mijn moeder slaag”.

Nu is Jonas terug in Taporí en hij kon al met Pedro, de psycholoog, en met de verantwoor-
delijke voor sociaal werk praten om te zien
waarmee we hem kunnen helpen en wat daar-
voor nodig is. Hij kreeg ook een goede tan-
dencontrole en medische onderzoeken voor
zijn schildklier. Hij neemt enkele dagen per
week deel aan de activiteiten in de leefgroep
van de jongeren. Het liefst van al helpt hij mee
met Monica, onze kok die ook een fijn gevoel
heeft voor jongeren zoals Jonas. Zij had zelf
een zoon zoals hem, maar hij is enkele jaren
overleden in een auto-ongeval. Jonas stuurde
me onlangs een berichtje: “Dokter, ik ben zo
blij dat ik naar Taporí kom. Ik heb er nieuwe
vrienden, en het best van al kom ik overeen
met kok Monica. Ik mag haar helpen om cho-
coladekoekjes te bakken, en het lukt al heel
goed.”

Begeleid zelfstandig wonen en werken zou
voor Jonas een geschikte omkadering zijn,
maar die is er bij ons niet. We proberen nu
zijn sociaal statuut in orde te krijgen, waarbij
in eerste instantie zijn beperking officieel er-
kend moet worden. Daarna zou hij op basis
van dat statuut ergens “beschermd” kunnen
gaan werken. Maar dat is allemaal op papier
en zorgt soms voor meer stress dan goed is.
Misschien wordt hij naderhand wel “bakkers-
jongen Jonas” als werknemer in Taporí. Mo-

nica leidt hem alvast goed op en eenmaal de
koekjes gebakken zijn, moet je je haasten om
een pakje te kopen. Op hoop van zegen...

Maandag 3 april:

Ecuadoraanse stagiairs en vrijwilligers in Taporí

Er is de laatste tijd in Taporí een nieuwe in-
teressante ontwikkeling aan de gang: Je ziet
er bijna constant ecuadoraanse studenten die
meewerken in de leefgroepen of bij de indi-
viduele therapie. Het zijn officiële stages die
lopen in samenwerking met universiteiten en
hogescholen, vooral voor studenten ergothe-
rapie, kinesitherapie en logopedie, maar ook
mensen die informatica, elektromechanica,
psychologie of kleuteronderwijs studeren. Zij
komen van de Universidad Central de Ecua-
dor en de Universidad Salesiana in Quito, en
van het Instituto Japon, een snel groeiende
hogeschool in Pomasqui waar jongeren nu al-
lerlei A2-diplomas kunnen behalen, jammer
genoeg wel, soms zonder een duidelijk oplei-
dingsparcours.

We zijn wel blij dat hogescholen en universi-
teiten de weg vinden naar Taporí en om horen
zijn we een gegeerde stageplek, en dat zal niet
zijn omdat er bij ons niet veel gewerkt moet
worden, integendeel. We proberen de jonge-
ren inhoudelijk zoveel mogelijk mee te ge-
ven van alles wat wij op onze weg bijgeleerd
hebben over zeldzame ziektes, over goede

behandelingsmethodes, over het voorkomen van onnodige verwickelingen, over hoe ons wijkgezondheidscentrum organiseren zodat iedereen de nodige zorg krijgt, ... Zo zijn die stages misschien wel een effectievere weg dan de politieke “processie van Echternach” en krijgen we zo meer mensen op de kar om de ecuadoraanse gezondheidszorg dan toch te verbeteren.

Tot nu toe aarzel ik zelf om in de medische consultatie “officiële stagiairs” te ontvangen. Dat brengt voor mij nogal wat extra administratief werk met zich mee en tijd is er nu al tekort. Maar mensen die vrijwillig een tijdje willen meelopen zijn meer dan welgekomen. In maart en april volgde Samay, wiens mama haar vroeger zelf naar Tapori bracht wanneer ze ziek was, met mij mee. 't Was wederzijds een heel fijne ervaring, die zich in de toekomst

Mijn ervaring in Tapori

Hallo, ik ben Samay Gonzalez. Ik ben geboren en groeide op in Quito. Nu studeer ik geneeskunde en ik zit in het vierde jaar. Ik keerde onlangs terug naar Tapori voor een vrijwillige stage. Ik ken Tapori al van toen ik klein was, want Dr. Inge was toen onze huisarts.

De tijd die ik in Tapori doorbracht was heel mooi en verrijkend. Ik leerde er zoveel, van de dokters maar ook van alle andere medewerkers en van de patiënten. Ik zag er hoe belangrijk het is om goed om te gaan met de mensen en dat je dan veel meer en juiste informatie krijgt, waardoor je beter diagnoses kan stellen en een goede behandeling kan geven. Ik leerde hoe belangrijk het is om niet alleen naar de klacht van de persoon te kijken, maar de persoon in zijn geheel te zien. Ik zal ook nooit meer vergeten dat rond die patiënt een hele familie staat, die misschien ook onze hulp of aandacht nodig heeft.

In Tapori voelde ik me vaak heel gelukkig, maar dikwijls ook heel triest en in enkele gevallen machteloos. Er zijn immers patiënten met heel trieste verhalen. Ik zag er de harde realiteit van veel families. Ik werd ook met mijn neus op de feiten gedrukt en zag hoe slecht het openbaar gezondheidssysteem van ons land is. Veel mensen hebben hulp nodig, maar krijgen die niet. Nochtans kon ik in Tapori zien hoe het mogelijke en onmogelijke gedaan wordt om mensen met moeilijke en lange ziektes, of kinderen, jongeren en ook bejaarde mensen met een beperking toch een waardig leven te geven. Ik zag ook hoe teamleden aan ouders van kinderen of jongeren met zware handicaps leren hoe ze nog beter voor hun kind kunnen zorgen.

Tapori barst van de verhalen die ik allemaal zal meedragen, verhalen die me toonden hoe schrijnend ongelijk de wereld is. Enkele verhalen sprongen er uit, zoals dat van Iker, een jongen van 7 met verstandelijke beperking bij wie men

Wel en Wee⁽³⁾

nog niet zeker weet waardoor dat komt. Hij kampt met een ernstige infectie in zijn ogen, waardoor hij blind kan worden. Hoogst waarschijnlijk heeft dat te maken met het syndroom dat hij heeft. Maar het onderzoek loopt tergend traag en ondertussen beschadigt het virus zijn oogjes almaar meer. Zijn mama zoekt overal hulp en wordt soms van het kastje naar de muur gestuurd. Ik voelde me zo machteloos, want er wordt van alles geprobeerd. Ik hoop dat er toch een diagnose komt en dat hij een goede behandeling voor zijn oogjes kan krijgen.

Yoey is ook een heel intrigerend kind, en het is ongelooflijk hoe hij zonder iets te horen en bijna helemaal niets te zien mensen herkent aan bepaalde bewegingen of geuren of materialen. Zo herkent hij dokter Inge aan haar oor, echt waar. Dat is zo gegroeid omdat zij hem in het begin niet bang wilde maken bij een medisch onderzoek. Daarom leidde ze zijn hand vanaf haar oor waar het hoorstukje van de stethoscoop in zit, over de ganse rubberslang, tot aan het plaatje dat ze dan samen tegen zijn borst hielden om te kunnen luisteren. Nu is het genoeg dat zij zijn hand tegen haar oor legt en dan weet hij dat hij bij haar is. Werken met Yoey is een grote uitdaging, maar tegelijkertijd is het allemaal zo logisch wat iedereen met hem doet om hem dingen te leren. Heel mooi om zien.

En dan is er ook nog de tweeling, Carlos en Edwin, jongens met verstandelijke beperking door een onopgemerkt falen van de schildklier bij hun mama, die zelf ook een handicap heeft door schildklierhormoontekort tijdens de zwangerschap van haar eigen moeder. Alles had kunnen voorkomen worden... hadden dokters er op tijd aan gedacht en de nodige onderzoeken gedaan en medicatie gegeven.

Al die verhalen vertel ik nu door aan mijn vrienden en medestudenten. Zo zullen we binnenkort misschien betere dokters zijn die een beetje verder en breder kijken dan de acute klachten van een patiënt. Ik ben zo dankbaar dat ik stage liep in Taporí, want ik leerde er veel klinisch werk. Maar Taporí opende ook mijn ogen voor de harde realiteit van veel families. Dat motiveert me om goed verder te studeren en in de toekomst kan ik dan misschien ook veel mensen helpen zoals Taporí dat nu doet.

Samay.



zeker mag herhalen. Zij stuurde ons achteraf volgend briefje:

**Zaterdag 29 april:
Ook in Ecuador “optocht voor vrede”**

Vandaag kleurde Pomasqui wit. Er waren veel mensen in witte kleren en met witte ballonnen. Er werd immers een optocht gehouden voor vrede, een nationale oproep die over heel het land navolging kreeg. Met Tapori waren we er ook bij.

De vorige keer schreef ik al over de toegenomen onveiligheid. Die wordt enerzijds veroorzaakt door drugs-gerelateerde criminaliteit waarbij straatbendes machtsconflicten over verkoopgebieden en mislukte drugstransfers uitvechten. Anderzijds zijn er ook meer diefstallen, omdat meer families in armoede leven, niet in het minst mensen die onderweg zijn, op zoek naar een betere toekomst. De toestroom van migranten uit Venezuela is afgenomen en veel mensen vonden ondertussen werk of reis-

den verder op zoek naar betere oorden. Maar zwakkere mensen blijven hangen en hebben honger. De kinderen kunnen wel naar school gaan en de openbare gezondheidszorg is gratis, maar dat lost de problemen ivm huisvesting en eten nog niet op. En hoe je door snoep te verkopen op straat aan voldoende geld moet geraken om een gezin eten en onderdak te geven, is me een raadsel geweest. Die mensen zie je nu vaker op de kruispunten bedelen, almaar een beetje agressiever. Nu en dan zie je dat ze uitgescholden worden, nu en dan is er iemand die hen brood of fruit geeft... Het zijn ook “mensen onderweg”... Zo wordt het almaar moeilijker om de wereld te begrijpen, denk ik dan, ik die vroeger dacht dat we met de jaren wijzer zouden worden...

Zaterdag 6 mei: Met meer dan 100 mensen aan de Tapori-tafel in OC De Stekke

“Met Tapori aan tafel” zou in het najaar van 2021 doorgaan. Maar het coronavirus wilde nog niet wijken en het samenzijn, met zoveel

Wel en Wee⁽⁴⁾



enthousiasme en werk georganiseerd door de Amigos de Tapani uit Moorsele en omstreken werd op de laatste knip afgelast. Maar nu lukte het wel en deze keer was Saulo er ook bij, als chef-kok en als muzikant. Dankzij alle voorbereidingen en de hulp van vele handen verliep de hele organisatie van een leien dakje. Het werd een “zalige” middag met eerst een potje koffie of thee en overvloedig veel lekkere taart die Agnes klaarmaakte.

Daarna mocht ik mijn Tapani-vertelling doen waarvoor ik een PowerPoint had voorbereid. Ik gooide die voorstelling deze keer over een andere boeg want veel mensen weten op verschillende manieren al veel over ons project en het zou wel eens saai kunnen worden altijd hetzelfde verhaal te horen.

Daarom begon ik met “Ik nodig jullie deze keer uit om goed naar alle foto’s te kijken en iedereen mag vrijuit de vragen stellen die

spontaan opkomen, want deze keer zal ik bij de foto’s niets uit mezelf vertellen, maar alleen antwoorden op alle vragen die jullie me stellen”. En of er veel vragen gesteld werden! Over de meest uiteenlopende dingen, vanuit eigen interesse, voorkennis of nieuwsgierigheid. Een methode die voor herhaling vatbaar is. Of die methode geholpen heeft om het wat korter te houden, valt dan weer te betwijfelen, want de geplande wandeling moest erbij inschieten. Onze kinderen en Saulo hebben gelijk als ze zeggen dat ik toch nooit een verhaal in één rechte lijn vertel...

Daarna bracht Saulo enkele liedjes van Jayac. Dat had hij uit zichzelf voorgesteld, uit dankbaarheid en erkentelijkheid voor alle vriendschap, al zoveel jaar lang. Jeroen, de allergrootste Vlaamse fan van Jayac, vervoegde Saulo al snel.

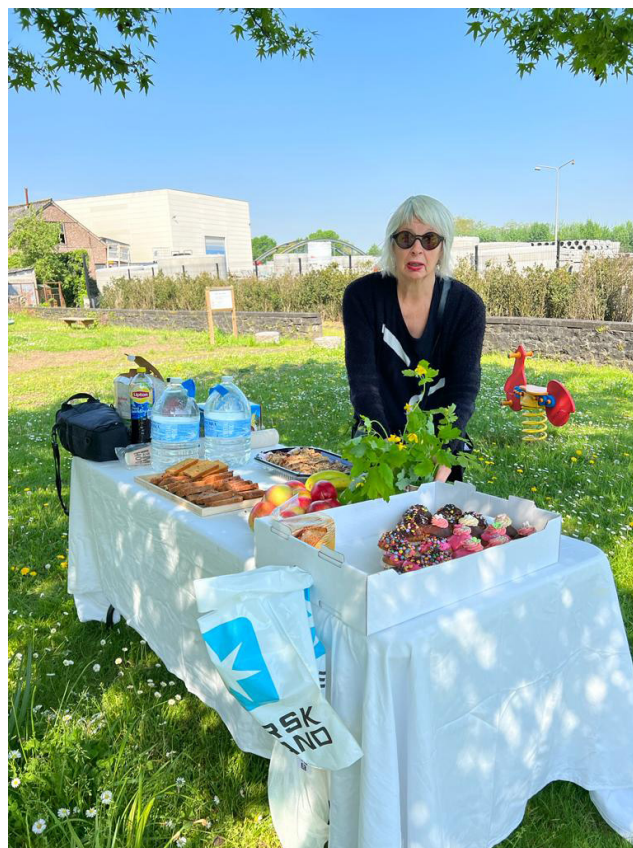
Op het menu voor het avondeten stond: Ceviche op Saulo's wijze (vis in "tijgermelk" met citroen, tomaatjes, ajuintjes en koriander), sopa de bola de verde (groene-bananen-bollesoep) en sanduche de pernil (een sandwich met varkensvlees op ecuadoraanse wijze). De "rode draad" doorheen alle gerechtjes waren de "fijngesneden en gepekeld rode ajuintjes". Een beetje verder in de nieuwsbrief vind je de bereiding terug, samen met het receptje van de ceviche van Saulo. Op zomerse dagen kan dat frisse gerechtje zeker smaken! Zo werd 6 mei een heel mooie dag. Dankjewel, Amigos de Tapori en alle vrijwilligers die meehielpen voor al het werk voor, tijdens en na de activiteit. Dankjewel aan onze familie en vrienden die erbij waren!

Zaterdag 13 mei: 60 fietskilometers in de benen



En er werd niet alleen gekookt, maar ook veel gefietst voor Tapori! Saulo en ik fietsten mee op de tweede dag van de fietstocht die al vele jaren georganiseerd wordt door de solidariteitsgroep van het AZ Voorkepen in Malle. Deelnemen is een aanrader voor iedereen!

Deze keer ging de driedaagse tocht door in de



streek van de Kluisberg. Ik moet eerlijk toegeven dat ik een beetje schrik had om een ganse dag mee te fietsen, want fietsen doen we in Ecuador zelden of nooit, al zouden we het wel willen. Dat is er heel gevaarlijk want auto's, bussen, vrachtwagens en moto's houden helemaal geen rekening met de zwakkere weggebruikers. En bovendien is het in Ecuador nergens plat... Dus hebben we geen fietsbenen en fietsbehendigheid ook al niet.

Maar met de elektrische fietsen van Karen en Jan, mijn zus en schoonbroer, werd het puur genieten van het landschap en van rustig sa-

Wel en Wee⁽⁵⁾



menzijn, op de fiets en tijdens de pauzes, bij een drankje, een stukje taart, fruit of de boterhammen. En 's avonds was er een schitterend buffet in de “Deugdzonde”, waar ook mijn ouders zo van mochten meegenieten. Zalig! Dankbaar!



Het blijft verWONDERlijk te zien hoe zoveel mensen hun schouders onder allerlei activiteiten steken om Tapori verder vooruit te helpen

en zijn er geen woorden genoeg om dankjewel te zeggen aan iedereen. Een beetje verder vinden jullie een verslagje over onze financiering en kunnen jullie lezen hoe we de financiële ondersteuning gebruiken.

Misschien is de mooiste manier om iedereen te bedanken jullie laten meegenieten van veel kleuren en de lach op het gezicht van veel mensen. Daarom hebben we de powerpoint die ik voorstelde in Moorsele en in Zwevegem op de website www.vogelvanpapier.be geplaatst. Je moet zeker eens kijken.

Zondag 21 mei:

En er werden nog meer kilometers gefietst!

Sinds woensdag rijden een mooie groep jongeren van het College van Veurne en enkele leerkrachten een goeie 400 km in Noord-Frankrijk (Frans-Vlaanderen), als groepsvormende activiteit maar ook als sponsortocht voor Tapori en voor het project Zoutmijnkinderen.

Samen met Marjolijn, die ik al sinds jaar en dag ken van in Dominiek Savio en met wie onze wegen mooi blijven kruisen, ging ik helpen bij de barbecue op de laatste avond. 't Was fijn alle leerkrachten van de inleefreis van vorig jaar ook terug te zien.

Chapeau voor wat zij samen met hun collega's voor de leerlingen doen, buiten het klassieke lesschema om. Daar doe ik mijnen hoed voor af! Chapeau!



Donderdag 25 mei: Tapori-teambuildingsdag anders dan vorig jaar in Papallacta!

Misschien herinneren jullie het relaas nog over onze uitstap vorig jaar in mei. Toen beleefden we een hachelijk avontuur op de hoge, koude en natte bergen. Deze keer werd gekozen voor een rustiger bestemming: Baños. Dat is een stadje op zo'n 4 uur rijden van Quito, gelegen in een heel vruchtbaar dal aan de flanken van een vulkaan, waar mensen vroeger eigenlijk alleen op bedevaart gingen. Nu floreert het toerisme er, in al zijn vormen want naast

op bedevaart gaan kan je er ook schitterende wandelingen maken, en ook bungeejumpen, fiets- en kayaktochten doen, schommelen op reuzenschommels alsof je hoog boven de vallei zweeft, je angst overwinnen op kristallen bruggenparcours, feesten in een rijdende discotheek en plekjes opzoeken om foto's te nemen "in Gods handen" of met engelenvleugels. Cristina, die in Tapori verantwoordelijk is voor de administratie en boekhouding vertelt hier verder op de volgende pagina:

Wel en Wee⁽⁶⁾

Op 25 mei gingen we weer op uitstap, deze keer richting Baños, een plek in Ecuador die veel toeristen aantrekt. Ik kwam er zelf na tien jaar terug en de stad en de omgeving zijn in die tijd veel veranderd. De uitstap maakte me heel blij, want het is mooi te zien dat ons land zo'n betoverend mooie landschappen heeft.

Zo'n uitstap met ons team is een kans om iedereen nog wat beter te leren kennen: de gevoeligheden, ieders kunnen en kennen, maar ook de minder sterke kantjes. Zo wilden we graag allemaal samen een foto maken "in de handen van God". Maar daarvoor moest je eerst over een doorzichtige "kristallen" brug. Niet iedereen durfde dat onmiddellijk, maar met de nodige aanmoedigingen en hulp lukte het wel, ook met Pedro. Hier zie je het resultaat:



De reuzeschommel zorgde ook voor adrenaline. Het was echt fijn om de solidariteit en aanmoedigingen te zien en te horen. Het deed ons allen zo'n deugd en met opgeladen batterijen keerden we huiswaarts... want Tapori is voor de meesten onder ons echt onze tweede thuis.

Ik hoop dat we snel nog eens kunnen terugkeren naar Baños, met mijn gezin en met de kinderen en ouders van Tapori, zodat zij ook genieten van het mooie Ecuador en van alle avontuurlijke activiteiten die we er deden. En met een kwinkslag voor de papa van Dr. Inge die graag nog eens een groepsfoto van het ganse Tapori-team wil zien: Ik hoop ook dat we er dan ook een foto kunnen nemen van het voltallige team, want dat lijkt nu toch echt wel een heel moeilijke opdracht.

Cristina





Maandag 12 juni: Tijd om naar huis te gaan

Deze keer werk ik de teksten voor de Vogel van Papier af in de Begijnhoflaan 410 in Gent, op kot bij Elisa en Amelie. Mijn verblijf in België zit er bijna op en ik keer binnen enkele dagen terug naar Ecuador. Aan de ene kant ben ik blij om de “gewone draad” weer op te nemen want het zal goed zijn om weer thuis te zijn en ik zie er naar uit om terug in Tapani aan het werk te gaan. Aan de andere kant is het weer afscheid nemen, weliswaar met een dikke album vol foto's en herinneringen. Er is de voorbije weken veel gebeurd en we zagen heel veel mensen terug.

Het was ook fijn om een beetje voor de kinderen te mogen zorgen: boodschappen doen, eten klaarmaken, wat opruimen, dingen helpen verhuizen...

Verhuizen... van hier naar daar en omgekeerd... we hebben het al vaak gedaan... niet gemakkelijk en soms een hele klus... Maar het helpt wel om dankbaar het essentiële te koesteren. Dankjewel voor alle fijne gesprekken, aan tafel met lekker eten, tijdens een wandeling, bij het bezoek aan een tentoonstelling, in de auto of op de fiets... altijd onderweg. **Dankjewel, tochtgenoten!**

Het was een parelsnoer van mooi samenzijn met familie en vrienden. Ik denk dat ik deze keer de lekkerste bouillabaisse ooit gegeten heb. En ik genoot verwonderd van de lentebloemen in parken en tuinen, met als hoogtepunt de schitterende tuin van Monet in Giverny!



Onze Portemonnee

Over spaarzaam zijn, sociale zekerheid en loonkosten

Deze titel doet jullie wenkbrouwen voorzeker fronsen. Hij is bedoeld om jullie toch even mee te lokken in de cijfertjes van Taponi. Ondanks het feit dat mensen soms zeggen dat we geen uitleg verschuldigd zijn en dat anderen laten weten dat ze liever “Taponi wel-en-wee” lezen, wil ik het niet nalaten om hierover toch een woordje te schrijven, want de cijfertjes zijn ook “wel-en-wee”, he.

Algemeen overzicht

SAMENVATTING (in usd) gemiddelde wisselkoers 2022: 1 usd = 0,96 euro of 1 euro = 1,04 usd	BEGROTING VOOR 2022	STAND VAN ZAKEN EIND 2022	BEGROTING VOOR 2023
TOTAAL	203.933,87 usd	196.873,95 usd	216.612,78 usd
Saldo op rekening Ecuador per 1 januari	14.887,4 usd	13.657,56 usd	- 1110,39 usd
Autofinanciering (bijdrage van patiënten en gebruikers + eigen acties)	62.460 usd	69.209 usd	72.500 usd
Ecuadoraanse overheid	16.586,47 usd	0 usd	20.000 usd
België (projectfinanciering en giften)	110.000 usd	114.007,39 usd	110.000 usd
Andere nationale en internationale inbreng (Ecuadoranen in USA, Oberle-Duitsland, Canada, ...)	5.000 usd	0 usd	15223,17 usd

In het kader zien jullie dat we in 2022 een goede 7.000 usd minder uitgegeven hebben dan gepland. Dat komt aan de ene kant omdat we spaarzaam waren, en dat is goed. Maar het is niet alleen dat, want eigenlijk hadden we wel willen uitgegeven wat gepland was. Dat vraagt dus enige uitleg.

We bespaarden op uitgaven voor sociale media en de digitalisatie van het boekhoudkundig informatiesysteem. Er waren ook veel minder uitgaven op het vlak van vorming en onderzoek. Dat komt omdat daar bijna geen tijd voor was. 2022 werd immers een heel druk “post-covid heropbouw- en reorganisatiejaar”, waar bijna alle tijd ingevuld werd met concrete dienstverlening. Voor de pandemie kwamen elk jaar ongeveer 20 nieuwe kinderen en jongeren met een beperking naar Taponi. In 2022 openden we 45 nieuwe dossiers, meer dan het dubbele, wat extra veel medisch, therapeutisch, organisatorisch, administratief en studiewerk met zich mee-

bracht.

De toegenomen vraag naar zorg, opvang en therapie vertaalt zich logischerwijze in meer werkuuren, zou je denken. En de mensen uit het team staan te springen om meer te mogen werken. Door die verhoogde loonkost, die ongeveer 80 % van het totale budget van Taporí bedraagt, zouden de uitgaven voor 2022 niet lager maar hoger moeten zijn dan gepland. Maar hier zit een lelijke adder onder het gras: Elk werkuur kost geld, maar de “opbrengst van dat werkuur” vertaalt zich niet in financiële winst. Voor elk nieuw werkuur moeten we nadenken over hoe we de loon- en werkingskosten ervan zullen betalen.

We kunnen ons suf piekeren over waarom het niet anders en beter kan, maar we keren best terug naar onze realiteit: de loonkost in Taporí. We berekenden dat vorig jaar één uur werking van het ganse revalidatieluik 77 usd per uur kost, weliswaar zonder de kostprijs van gebouwen en materialen in rekening te brengen. Met die 77 usd zijn doorlopende werkingskosten zoals water en elektriciteit, werkingstoelatingen, telefoon en onderhoudsmaterialen en de loonkost van 3 therapeuten, 2 leefgroep-verantwoordelijken, 2 opvoeder-kinderverzorgsters, 1 verantwoordelijke voor het onderhoud, 1 zorgcoördinator en 1 administratief personeelslid betaald. Hun verloning is tussen 3,92 en 9,14 usd per uur (gemiddeld 6,33 usd per uur). In datzelfde uur worden tussen de 20 en 25 kinderen en jongeren met een beperking opgevangen en verzorgd, krijgen zij individuele therapie en nemen ze deel aan activiteiten in de leefgroepen. Met 77 usd per uur kunnen we dus echt veel doen.

Het is dan snel berekend dat de kostprijs per uur per kind zo'n 3 usd bedraagt. Op zich is dat geen hoog bedrag en één keer of nu en dan één uurtje betalen lukt voor de meeste gezinnen wel. Maar kinderen en jongeren met een beperking hebben langdurig zorg en opvang nodig, en dan gaat het telkens opnieuw over veel uren per maand, en dan wordt 3 usd per uur veel moeilijker.

Het gemiddeld gezinsinkomen van de mensen die naar Taporí komen is ongeveer 500 usd per maand. Als één van de kinderen van het gezin elke dag vier uur naar Taporí komt, zou dit per maand 240 usd kosten, bijna de helft van het inkomen. Dat kan niemand en daarom passen we bij met de hulp die we uit België krijgen.

Ondanks de tegemoetkoming zien we dat mensen sinds de pandemie voor minder uren of minder dagen opvang kiezen, zeker in de groep van de jongeren. Veel mensen vinden nog steeds geen werk of worden er minder voor betaald dan voorheen, terwijl ook in Ecuador het leven duurder werd. Op het eerste zicht lijkt die vermindering in aantal uren opvang niet goed. Maar we merken nu dat er op de ingeplande dagen minder afwezigheden zijn. En daardoor kan het uurrooster van alle teamleden in Taporí efficiënter ingevuld worden en kunnen meer

mensen van de dienstverlening gebruik maken. Dit is meteen het antwoord op de vraag van een opmerkelijke luisteraar op de bijeenkomst op 6 mei in het OC De Stekke in Moorsele, die vroeg hoe we die grote toeloop van nieuwe mensen opvangen en met ongeveer hetzelfde budget iedereen een plekje proberen te geven.



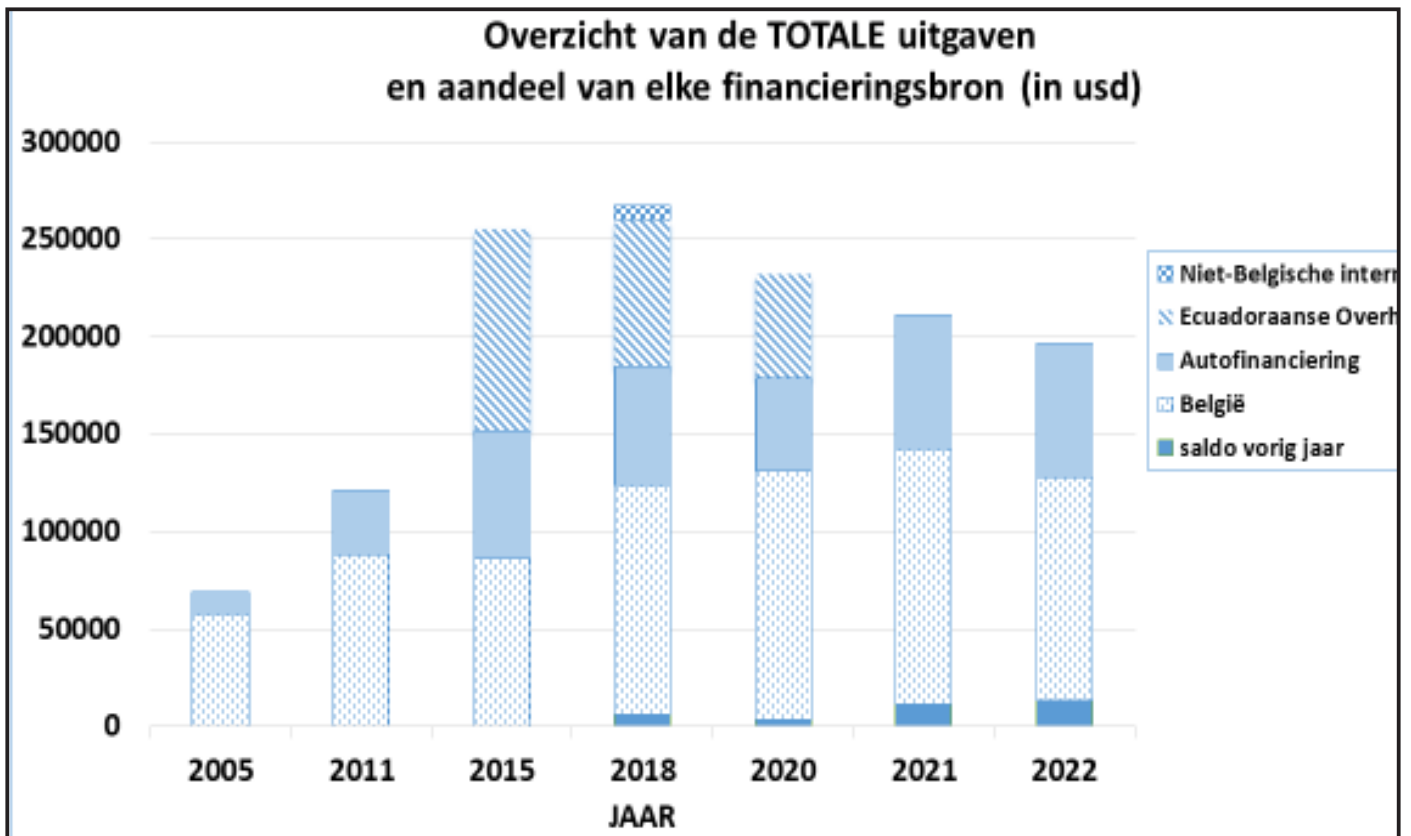
Autofinanciering

Door al die berekeningen, efficiëntere invulling van de uurroosters, het betrekken van mensen bij de productie en verkoop van eigen producten en schenkingen uit onverwachte hoek lukt het elk jaar beter om het aandeel “auto-financiering” in het budget rond te krijgen.

In het voorbije jaar werd 40 % van die kosten opgebracht door de mensen van Taporì in Ecuador. 60 % werd voorzien door bijdragen uit België.

Wat dan nog tekort is, wordt “gesubsidieerd” door mensen en organisaties in België, velen onder jullie die geloven in wat we doen. Je kan die subsidie een andere vorm van internationale solidariteit en sociale zekerheid noemen. Vorig jaar bedroeg de bijdrage uit België 114.000 usd, goed voor ongeveer 110.000 euro. Ik schrijf “ongeveer” want het voorbije jaar schommelde de wisselkoers tussen 0,98 en 1,15 usd voor eenzelfde euro (gemiddeld zo’n 1,04 usd voor 1 euro). In 2021 kregen we voor diezelfde euro nog 1,20 usd! Toen we in december 2021 de begroting voor 2022 opmaakten, voorzagen we 110.000 usd uit België, omgerekend zo’n 91.666 euro.

Op het einde van het jaar bleek dat onze raming in usd redelijk correct was, want de bijdrage uit België voor werkjaar 2022 bedroeg uiteindelijk 114.007,39 usd. Maar daarvoor hadden we



geen 91.666 euro maar wel 109.622,5 euro nodig. Dat is maar liefst 17.956 euro meer dan voorzien! De oorlog in Oekraïne, torenhoge energieprijzen, inflatie en dalende rente zijn de uitleg voor die zwakkere euro tegenover de usd, maar praktisch gezien geraken we daar maar weinig mee verder. Het baart ons zorgen en doet ons machteloos en dom voelen. Goede raad hierover is altijd welkom!

De grote afwezigen zijn opnieuw de Ecuadoraanse overheid, die het beleid voert, belastingen int en die herverdeelt, samen met de eigenaars van grote bedrijven, de mensen met hoge inkomens en grote vermogens. Want die zijn er ook in Ecuador. Maar zij doen aan struisvogelpolitiek en “herverdelen en investeren vooral in eigen zak”. Zij worden almaar rijker terwijl voor de andere mensen “leven van dag tot dag” een overlevingsstrategie is. De ongelijkheid neemt toe, evenredig daarmee ook de onveiligheid en het geweld. Sociale verantwoordelijkheid en solidariteit zijn ver te zoeken.

2023

Maar goed, het is gelukt om ook in 2022 rond te komen, opnieuw dankzij hulp van velen, vaak in 't stille weg. En misschien vraagt iemand zich nu wel af hoe elk jaar iets meer dan 100.000 euro bijeengesprokkeld wordt. Ik toon het jullie dankbaar in de figuur op de volgende bladzijde.

Voor 2023 maakten we een nieuwe begroting op. Die is ongeveer 20.000 usd hoger dan in 2022.

Dat komt omdat enkele toestellen dringend vervangen moeten worden: een kopieermachine, een nieuwe en grotere oven, een aluminium tafelblad voor de keuken, ... We willen ook meer



werkuren creëren, in het revalidatieluik en in het medisch luik van Tapon. De grootste uitga-venpost is opnieuw de loonkost. Die komt dit jaar op 183.929 usd, iets meer dan 15.327 usd per maand. Daarmee mogen we elke maand met een team van 23 mensen 2422 uren werken. Dat zijn ongeveer 16 fulltime jobs.

Je kan zien in het kader op de eerste bladzijde van dit financieel verslag dat we blijven aanstu-ren op een bijdrage vanwege de Ecuadoraanse overheid, al lijkt het een gevecht tegen windmo-lens. Ondertussen werken we goed verder. En daarom kunnen en mogen we het niet nalaten iedereen die ons de kans geeft om te mogen werken en daarmee mensen de zorg, therapie en dienstverlening te geven die ieder mens waardig is, van harte te bedanken. Dat doe ik graag met de woorden van Cristina, de verantwoordelijke voor de boekhouding in Tapon:

“Gracias por la confianza depositada en todos quienes hacemos
FUNDACION TAPON PALADINES DE LA FELICIDAD!
Un abrazo fraterno”

Nu rest mij nog iedereen met aandrang uit te nodigen om even op de Tapon-website (www.vogelvanpapier.be) te kijken naar een korte voorstelling over “Tapon nu”. Ik hoop dat de blij-gezichten en het lied van Jayac jullie blij maakt!

Inge

V.Z.W. "TAPORI, PALADINES DE LA FELICIDAD"
FINANCIEEL VERSLAG 2022 – BEGROTING 2023

Alle opgegeven cijfers zijn in usd

Gemiddelde wisselkoers 2022: 1 usd = 0,96 euro; 1 euro = 1,04 usd

	UITGAVEN 2022		AUTOFINANCIERING 2022		Begroting 2023	
	Begroting	reële uitgaven	geplande autofinanciering	reële autofinanciering	begroting 2023	geplande autofinanciering
Administratie			2500	2845,17		4000
personeelskosten	22666,63	22666,65			22741,53	
kantoomateriaal	700	232,04			500	
Comité de Seguridad y Salud Ocupacional	2000	1120			1844	
Communicatie (social media)	1000	380,8			500	
Basisvoorzieningen en werkingskosten						
water/telefoon/elektriciteit	3000	2669,91			2800	
Toelatingen (brandweer, MSP,...) + varia	1500	1375,33			1250	
Transport	500	321,98			500	
Bank	500	446,47			500	
Kopieermachine					1350	
Onderhoud						
personeelskosten	14280,3	14275,28			15114,92	
onderhoudsmateriaal	1100	1149,53			1100	
Bioseguridad Covid	750	262			300	
Algemeen onderhoud gebouwen en meubilair	2000	2425,92			2000	
Dokter en tandarts			13000	12525,73		14000
loon artsen	14928,6	13729,82			12861,17	
medisch secretariaat	6793,2	6793,16			6818,16	
medisch-odontoloog mat.	3700	3160,06			3200	
medisch hulpfonds	1000	648,15			800	
loon tandarts + hulp	2678,11	1929,61			4001,76	
Psychologie			4000	5609		5500
Personeelskosten	8527,14	8979,34			9031,09	
werkmateriaal	200	0			100	
Revalidatie			31320	32631,89		35000
<i>Individuele begeleiding</i>						
personeelskosten (kine, logo, educatieve psychologie, sociaal werk, vroegbegeleiding, hulpmiddelen)	29676,09	30586,89			31491,51	
dagelijks werkmateriaal	1500	1456,08			1500	
<i>Jongerenatelier</i>						
personeelskosten (ergo + opvoeder + hulp-ergo + ateliers)	15793,7	16252,88			20018,71	
<i>Dagcentrum kinderen</i>						
personeelskosten	12306,16	15367,66			20045,63	
<i>Coördinatie revalidatie</i>						
personeelskosten	7164,97	7164,97			8160,1	
Bibliotheek			---	709,3		1000
personeelskosten	6523,2	6523,2			6523,2	
materiaal	250	0			100	
Onderzoek en vorming personeel						
vorming team Taporí	4000	1575			2000	
onderzoek	5000	1793,75			2000	
Kleine bedrijvigheid						13000
Personeelskost ateliers en micro-ondernemingen (vanaf 2021)	3305,84	3305,64			3693,69	
personeelskost keuken	4489,93	4489,93			4575,32	
Werkingskosten winkel (transport, rekken,...)	100	0			300	
aankoop artisanat (verkoop België)	1000	48			500	
Aankoop en verkoop kruidenierswaren en werkmateriaal voor winkeltje en ateliers	5000	6846,65	5000	10180,15	5500	
Ondersteuning kleine ondernemingen	---		5890,4	4707,76		
Oven, keukenmateriaal					3892	
Algemene coördinatie						
Personeelskosten + RSZ (Inge)	19000	18702,45			18000	
communicatie, kantoomateriaal, transport, post- en drukwerk (+ RSZ Inge)	1000	194,8			1000	
Totaal	203933,87	196873,95	61710,4	69209	216612,78	72500
	begroting	reële uitgaven	geplande lokale inkomsten	reële autofinanciering	begroting 2023	geplande lokale inkomsten 2023
	UITGAVEN 2022		AUTOFINANCIERING 2022		Begroting 2023	

Zomerse receptjes uit Ecuador

ANDERE CEVICHE, zoals Saulo die het liefst eet

Een ceviche kan je met veel verschillende ingrediënten en op heel verschillende manieren klaar maken. Meestal wordt de vis rauw “gegaard” in een zuur, vaak citroensap. Maar hier volgt een receptje voor wie liever geen “rauwe” vis eet.

Ingrediënten (voor vier personen)

- 500 gram vaste witte vis (tonijn, lotte, tilapia,...)
- 2 tomaten, in blokjes gesneden
- Encurtido van 2 ajuinen
- Sap van twee (of meer) citroenen
- Zout
- Aji of pikante rode pepertjes
- Fijngesneden koriander
- Heel fijn gesneden stukjes selder
- Gepofte maïs (popcorn) met zout bestrooid (niet met suiker!)
- Zoute of pikante bananenchipkes of geroosterde maïs
- Eventueel als bijgerechtje: schijfjes avocado, stukjes gekookte zoete aardappel, ...



Bereiding:

- De vis in kleine blokjes snijden en die blokjes gaar koken in water (zonder zout)
- De blokjes met een schuimspaan uit het water halen en snel afkoelen in de koelkast
- Het water waarin de vis gekookt werd zeven en ook snel laten afkoelen (eventueel met ijsblokjes).
- Enkele visblokjes mixen met een beetje van het water, en dat opnieuw toevoegen aan de rest van het kookwater. Dat ziet er dan uit als “tijgermelk”, en wordt ook “leche de tigre” genoemd!
- Eenmaal alles goed gekoeld is (belangrijk!) kan je de vis en de tijgermelk in mooie kommetjes verdelen.
- Daarna kan iedereen zijn/haar ceviche afwerken met stukjes tomaat, gepekeld ajuintjes, citroensap, koriander, zout, blokjes selder, pikante pepertjes... alles naar eigen smaak en believen
- Als bijgerechtjes wordt de ceviche geserveerd met zoute popcorn, geroosterde maïs, bananenchipkes en eventueel avocado, zoete aardappel,...

Laat het smaken!

De gepekelde rode ajuintjes = “Cebolla encurtida” in het Spaans

- Twee rode ajuintjes in heel fijne snippers snijden
- Bestrooien met een koffielepel zout en goed mengen
- Gedurende minstens 20 minuutjes laten “pekelen” (het mag gerust meer tijd zijn)
- De ajuintjessnippers daarna in een vergiet en onder stromend koud water uitspoelen en zelfs een beetje uitwringen
- Het sap van een halve citroen en een half koffielepeltje suiker toevoegen en weer goed mengen
- Alles nog eens minstens 20 minuutjes laten trekken



Je kan in de Vlaamse keuken die “encurtido” gebruiken zoals je zure komkommertjes of zilveruitjes gebruikt een broodje met gehakt of met kaas, een sandwich, een slaatje met stukjes tomaat,... Je kan de ajuintjes op voorhand klaarmaken en ook enkele dagen in de koelkast bewaren.

Een klein Taponi-kadootje:

We plaatsten de Powerpointvoorstelling die in OC De Stekke en in de Deugdzonde getoond werd op de website van Taponi.

Wie wil kan die (nog eens her) bekijken op: www.vogelvanpapier.be

Vergeet niet de luidsprekers aan te zetten want je hoort bij de voorstelling een mooi liedje van Jayac (Magico Ecuador).

Ik hoop dat jullie meegenieten van de kleuren en alle blij gezichten!

Vogel van papier

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
edebrall@telenet.be



HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29
Mobiel + 593 988 25 04 39

Tel 00 59 32 288 62 29

De naam “**Tapori**” komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van “solidariteit”.

TAPORI - ECUADORIAANSE VERSIE - VANDAAG:



Wat is Tapori ?
Info en Video op

www.vogelvanpapier.be

www.taporipaladines.com

Met fiscaal attest : **vanaf 40,00 € per jaar**

BE66 7380 3734 7143 / KREDBEBB

Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge - 050/444.959

www.kontinenten.be - kontinentenvzw@gmail.com

vzw Kontinenten behoudt 5% van het gestorte bedrag voor de administratieve tussenkomst.

Vermelding: Inge Debrouwere – Tapori - Ecuador

Voor een correct attest:

Naam en voornaam vermelden zoals op uw identiteitskaart
Rijksregisternummer in de mededeling

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906

Vriendengroep Tapori

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf ook de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven , heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)